

BARBARA HANNAY

PRO
ČTENÁŘKY
NORY
ROBERTS

ŽIVOT JE ZMĚNA

KIOKAN

Copyright © Barbara Hannay, 2023.
First published by Michael Joseph Australia, 2023.
This edition published by arrangement
with Penguin Random House Australia Pty Ltd.
Translation © Božena Chovancová, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE LIFE SWAP
vydaného v roce 2023
nakladatelstvím Michael Joseph
přeložila Božena Chovancová
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-651-3

Každému, kdo uvažuje... „Co kdyby?“

Prolog

Rozhovor sice začal v poklidu, Luna přesto cítila dceřino napětí, jako by ji ta otázka už nějaký čas doslova dusila.

Pracovaly v Lunině šperkařské dílně – speciálními kleštičkami soustředěně tvarovaly z rozžhaveného kovu ozdoby. Po dokončení práce odešla Luna do domku připravit zasloužený šálek čaje – nikoli porcovaného, ale z lístků nasbíraných na místní plantáži v Atherton Tablelands, připraveného poctivě v konvici.

S hrnky kouřícího nápoje se usadily na dřevěné zahradní lavici, odkud se jim prolukou v hustém tropickém porostu naskýtal velkolepý výhled daleko do kraje – převážně na zelené plantáže a louky, laskané v pozdním odpoledni posledními narůžovělými slunečními paprsky.

Matka s dcerou zapředly nezávazný hovor o práci na projektu. „Uvažuji...“, řekla po chvíli Ebony váhavě, nicméně další slova překotně vychrlila. „Prostě se musím dovědět, kdo je můj otec.“

Luna sebou trhla, až si čajem polila džíny. Naštěstí už nebyl tak horký. Snad si toho Ebony nevšimne, blesklo jí hlavou. „Myslela jsem, že jsme se dohodly“, pronesla sklesle.

Ebony zakroutila hlavou. „Ne, mami, na ničem jsme se nedohodly. Jen mě to zbytečné vyptávání na tátu unavilo.“

Luna byla naopak vděčná za dceřino mlčení.

Když byla Ebony malá, Luna jejím otázkám na otce jednoduše nevěnovala pozornost. Díky výrazné podobě tvořily

parádní dvojici – obě měly dlouhé kudrnaté vlasy, obličej srdčitého tvaru a temně modré oči.

Tenkrát Luna vedla nekonvenční, bohémský život, který dcera vnímala jako nikdy nekončící úžasnou zábavu. Později, když Ebony začala být neodbytná, Luna jen mávla rukou. *Je to komplikované... prostě záhada...*

Na prahu dospělosti se Ebony naštěstí vrhla do života – cestovala po světě, zažívala spoustu dobrodružství. Přesně jako Luna v jejím věku.

Teď se zdá, že v pětadvaceti má jasný životní cíl a kariéru umělkyně bere vážně. Dokonce se zmínila, že se usadí – nejspíš v Brisbane.

„Připustila jsi pouze to, že mým otcem není anonymní dárce spermií,“ připomněla matce.

Přinejmenším v téhle záležitosti byla Luna upřímná. I když... V opačném případě by ji dcera neotravovala všetečnými otázkami.

Dnes odpoledne se však zdálo, že se Ebony nenechá jen tak odbýt. Rázně postavila hrnek na lavici a vstala. „Promiň, mami, ale já už toho mám po krk.“ Zoufale rozhodila rukama. „Na světě není osoby, která by nevěděla, kdo je její táta.“ Šlehla po Luně ostrým pohledem. „Nebo *byl*.“

Luna polkla naprázdno.

„Nezemřel, že ne? Tak jednoduché to není, vid’?“ dodala. Dceřin bezradný tón Lunu zraňoval.

„Ne, Ebs, nezemřel,“ zakroutila hlavou.

Dcera dramaticky zakoulela očima. „Tak proč takové tajnosti? Je snad nějaká celebrita... nebo, nedejbože jsem potomkem politika?“

„Samozřejmě že ne, nebuď směšná. Víš přece, že jsem se v těchhle kruzích nikdy nepohybovala.“

Ebony si hlasitě povzdechla. Zaklonila hlavu, ruce spustila podél těla a zahleděla se na kus modré oblohy ohraničený vrcholky stromů. „A jsme opět na začátku,“ zaúpěla.

„Nezlob se, zlato. Tak ráda bych –“

„Nechala jsem si udělat test DNA.“

Luna zalapala po dechu. „Cože!“

„Slyšíš dobře. Zatím jsem se zaregistrovala jen u několika institucí. S nulovým výsledkem,“ dodala.

Ach Bože! Luna si konečně uvědomila, že marně schovává hlavu do písku. Dávno jí mohlo dojít, že dnešní mladá žena si poradí.

„Nevzdám to.“ Ebony nespouštěla zrak z oblohy, nyní ozdobené drobnými bílými obláčky. „Chci ho poznat – nejen jak vypadá, ale jakou má povahu, co ho zajímá, čím se živí... Jak by mi usnadnilo námahu, kdyby má drahá matka přestala s těmi trapnými vytáčkami a vyklopila pravdu...“

„Je mi to moc líto, zlatíčko. Já –“

„Sedí v base?“ přerušila ji Ebony zhurta a upřeně se jí zadívala do očí. „Provedl něco, za co se stydíš? Mně na tom ale vůbec nesejde, mami. Chci jen vědět, kdo je můj táta.“

„Nic neprovedl,“ ušklíbla se Luna celá nesvá. Tížil ji pocit viny. Příliš dlouho uhýbala před pravdou. Ebony zcela oprávněně považuje její počínání za faleš.

„No tak,“ žadonila Ebony. „Ať si ten chlapík žije třeba na druhém konci světa, mně pomůže znát jen jeho jméno. Chci po tobě příliš?“

„Jméno ti nemůžu říct.“

„Cože?“ zasyčela Ebony. „Naznačuješ, že nevíš, jak se otec tvého dítěte jmenuje?“ odfrkla. Nespouštěla z matky zrak. „Tak... K čemu vůbec došlo? Láska na jednu noc? Byli jste oba namol... nebo sjetí?“

„Ne,“ ohradila se Luna, ačkoli kdykoli později se ve vzpomínce vracela k tomuto nešťastnému výsledku, mohla jednu z možností připustit a ušetřit tak sebe i dceru velké bolesti a stresu.

Ebony se tentokrát opravdu nehodlala vzdát. „Tvé zapírání mě ničí,“ vyčetla Luně se slzami v očích. „A nesnesu představu, že někde žije muž, který neví, jakou má skvělou dceru,“ pokračovala našťavaně. Nato se sarkasticky uchechtla a zamračila se na matku. „Tedy předpokládám, že to neví,“ podotkla.

„Neví.“

„A nezaslouží si to vědět?“

„Je to těžké, děvenko... Jméno ti opravdu nemůžu říct. Víš... No, tenkrát tam bylo více kamarádů...“

Ebony se posměšně uchechtla a obrátila oči v sloup. „Nevázaný sex?“

Trefná poznámka. Koneckonců Ebony zažila nemálo Luniných příležitostných vztahů.

Ebony ztěžka dosedla na lavici. Luna potlačila touhu obejmout dceru kolem ramen, věděla, že by ji hrubě setřásla.

„Víš, na testy DNA není pozdě,“ pokračovala Ebony.

Luna zakroutila hlavou. Hlavně ať už ten bezútěšný rozhorvor skončí! „Po tolika letech bych to nedokázala.“

„Protože ti muži mají vlastní rodiny.“

„Jistě.“

„Chceš říct, že jsem vyrůstala jako jedináček, přitom mám někde po světě nevlastní sourozence?“

Na to Luna neodpověděla; dcera se odmlčela, snad potřebovala čas, aby tu novinku vstřebala.

Ebony se za pár okamžiků vzpamatovala. „Když jsi zjistila, že jsi těhotná, nebo po mém narození jsi testy přece mohla dát udělat.“

Luna se otřásla při vzpomínce na to těžké období. „Bylo příliš pozdě a... složité okolnosti. Je mi to upřímně líto, Ebs. Rozumím tvému rozpoložení...“

„To si nemyslím, mami.“ Ebony vyskočila z lavice, svírala a rozvírala dlaně. „Absolutně netušíš, co prožívám!“ vykřikla. „Nevěřím, že ses jedinkrát pokusila vžít do mé kůže!“ Pak upřela na matku pohled sršící zlobou. „Jsi bezohledná, sobecká mrcha!“ zakřičela. Prudce se odvrátila a odkráčela do houstnoucího soumraku.

KAPITOLA 1

„Proč ses zachovala tak lehkovážně, Tess?“ Tessin otec se dokázal jaksepatří mračit a zpražit člověka zlostným pohledem – a zrovna teď se v takovém rozpoložení nacházel. Stál na dlážděné terase svého nového přepychového střešního bytu, za zády mu blikala večerní Brisbane.

Stál tu s narovnanými rameny, rukama v bok; večerní vánek mu cuchal prošedivělé vlasy. Člověk neznalý momentální situace by ho mohl považovat za namyšleného náfuku až na to, že mu z temných očí sršely blesky. Tess bylo jasné, že otce rozzuřila k nepřítelství. Podobnou reakci čekala. Proto mu oznámila svůj plán až na poslední chvíli, když bylo všechno téměř dohodnuto. Koneckonců je dospělá a schopná činit vlastní rozhodnutí. Upřímně řečeno, nečekala, že ji otec pochopí.

Stavitelský rozmach v Brisbane zajišťoval veleúspěšnému makléři Craigu Drinkwaterovi záviděníhodné bohatství. Celé dny, často i večery, trávil schůzkami s klienty a vyjednáváním.

Neměl čas na dlouhé kázání a výčitky, že dcera před pěti dny sekla s mizernou prací. Dokonce teď, během několika minut, kdy na něho vybalila tu jobovku, snad desetkrát zkontroloval mobil. Ačkoli ho vždycky vrátil do kapsy, držel na něm ruku jako kovboj na rukojeti koltu ve starém westernu.

„Nemáš si na co stěžovat,“ podotkl netrpělivě. „Jako kdyby covidová omezení v Brisbane byla horší než týdny a měsíce,

se kterými se během pandemie musely vyrovnávat Sydney či Melbourne.“

V tom má otec samozřejmě pravdu, souhlasila Tess. Není jediný, kdo její výpověď z poměrně nenáročného zaměstnání považuje za neuvážené rozhodnutí.

Otec po ní opět šlehl ostrým pohledem. „Předpokládám, že Josh o tom ví.“

„Pochopitelně.“ Josh byl Tessin přítel a současně otcův spolupracovník. A prostřednictvím otce se s ním náhodou kdysi seznámila.

Tessino oznámení ho zaskočilo stejně jako otce, avšak prokázal přinejmenším tolik zdvořilosti, že ji vyslechl a chápavě pokyvoval hlavou nad jejími důvody.

Zároveň sama sebe ujišťovala, že Joshova mírná reakce nevypovídala o lhostejnosti. Skutečně měla dojem, že chápal její hluboké zklamání a nespokojenost během nařízené práce z domova.

Byla ochotna přiznat svou naivní představu, že práce mimo kancelář navodí příjemnou změnu; možná bude mnohem zábavnější.

Při pohledu zpátky na ty příšerné týdny stále nemohla uvěřit, jak si mohla takhle hloupě představovat, že si bude lebedit v posteli, notebook na kolenou, v ruce hrnek kávy a vedle talíř s hromadou toustů, nebo se až do odpoledne produčirovat po bytě ve starém tričku a teplákách.

Její práce spočívala v psaní nebo úpravy tematických textů na konkrétní klientské webové stránky. Sama patřila k horlivým sledovatelům autorských blogů a věděla, že při práci z „home office“ není stanoven dress code ani pevný časový rozvrh. Její oblíbená autorka se čtenářkám dokonce svěřila, že nejlíp se jí píše v županu.

S Joshem zatím bydleli odděleně, a tak nemá na starosti děti nebo partnera; těšila se na volnou pracovní dobu, kdy jí šéf nebude nakukovat přes rameno.

Nadřízená kamarádka Marianne bez problémů povolila zaměstnancům zvolit si vlastní lockdownovou pracovní

dobu, nezbytnou komunikaci odbyli emaily a občasnými video brífinky.

Tess a její kolegové bohužel takové štěstí nepotkalo. Lock-down poskytl šéfovi Leonardu Kingovi skvělou příležitost, jak upevnit pracovní disciplínu. Jeho nedůvěra k zaměstnancům a posedlost dodržováním pracovní doby byly veřejně známé. Pokaždé ho podráždilo, když někdo potřeboval odejít o pár minut dřív s tím, že dokončí úkol večer z domova. Během lockdownových týdnů se posedlost vystupňovala v tyranii. V kteroukoli denní dobu volal Tess, aby ho nechala nahlédnout na rozpracovanou stránku.

Tess pochopila, že o práci v posteli si může nechat zdát. Netrvalo dlouho a Leonard zvýšil ostražitost a nařídil všem zaměstnancům umožnit mu vstup na stránky kdykoli po celou pracovní dobu.

Tess momentálně pracovala na redigování a přípravě tisku série blogů jedné strojírenské firmy. To znamenalo pozorně přečíst mizerně napsaný, místy nesrozumitelný obsah a dát mu formu srozumitelnou širšímu publiku. Prováděla podrobné ověřování faktů a pojmů; nebylo tedy divu, že ji šéfova nepřetržitá kontrola rušila v soustředění. Bohužel si musela zvyknout, že ji Leonard po celou pracovní dobu sleduje z rohu monitoru; upřený pohled jeho prasečích oček ji šíleně znervózňoval.

Přitom se Leonard nikdy nezeptal na něco užitečného, nikdy neprojevil zájem o některý z projektů, na němž jeho podřízení pracovali. Veškerou pozornost věnoval špehování – kdo si odskočil na toaletu nebo do kuchyně ohřát si oběd.

„Situace se stala neúnosnou, tati. Marně jsem doufala, že se napětí uvolní po návratu do kanceláře. Denně jsem v tom žila. A nejsem jediná, kdo podal výpověď – Rosy s Tash mě následovaly.“

Výpovědi Leonarda přirozeně příšerně rozzuřily, vřiskal, že se proti němu spikly.

„Myslela jsem, že mi porozumíš, tati. Víš sám, že člověk považuje domov za nedotknutelný soukromý prostor. A my jsme celou pracovní dobu neunikly šéfovým očím.“

Otec chápavě pobrukoval, což Tess považovala za dobré znamení. „Proč bych měla pracovat pro šéfa, který mi nedůvěřuje?“ rozohnila se.

„Dobrá, dobrá,“ krotil ji otec. „Leonardovo počínání muselo být jistě otravné... a tvé rozhodnutí celkem chápu,“ povzdechl odevzdaně.

„To mě těší,“ zaradovala se Tess, jenže otec zvedl varovně ruku.

„Ale proč ses, prosím tě, neohlédla po nějaké pořádné práci? Bylo by to rozumné; měla jsi ostatně spoustu času, ne?“

„Zařídila jsem si něco jako samostatnou podnikatelskou činnost.“

„Kristepane! Další nesmysl!“ zahartusil na ni otec přísně. Tess prolétlo hlavou, že by projevil větší porozumění, kdyby žila matka. Při vzpomínce na ty poslední bolestné měsíce se jí sevřelo srdce.

Od máminy smrti uplynuly necelé dva roky a Tess věděla, že otec hledal zapomnění v práci. Shodou okolností nastaly realitním makléřům zlaté časy, což poskytlo Craigu Drinkwaterovi zdánlivý důvod pracovat téměř nepřetržitě.

Tess pochybovala, zda si otec ve svém báječném novém domě v New Farm vůbec někdy odpočine. Slunečná terasa s kamennou dlažbou, vybavená nábytkem z kovaných prutů a zkrášlená kvetoucími buganvíliemi v obrovských nádobách skýtala velkolepý výhled na řeku Brisbane, bohužel ale zůstávala nevyužitá.

Stejný osud potkal domácí kino zařízené nejnovějšími technickými vychytávkami a velkoplošnou televizí.

A protože otec málokdy jedl doma, do supermoderní kuchyně vešel obyčejně, jen když si chtěl připravit k snídani vajíčka či kávu, nebo vytáhnout z chladicího boxu láhev vína. Dnes večer nabídl Tess pouze sklenici vody.

Jaký má smysl vydělávat hromadu peněz, když si jich člověk nemá čas užít? Tess se chystala otci položit pár opatrných dotazů, jenže ji předběhl.

„Co říká Josh na ten tvůj absurdní plán?“ vyrukoval na ni.

„Nežádala jsem ho o svolení,“ odpověděla sebevědomě. „Přijal ho bez námitek.“ Nebude se zmiňovat o nečekaně vlažné reakci, když příteli oznámila svůj záměr. Pochybnosti si ale nechá pro sebe. Nechce vyvolat svár mezi otcem a Joshem, blízkým, a navíc velmi ctižádostivým kolegou.

„Vždyť budu pryč jen šest týdnů, ne šest let,“ dodala.

„Na opačném konci kontinentu.“

„Státu,“ opravila ho Tess.

Otec netrpělivě potřásl hlavou. „Vsadím se, že je to Lunino dílo.“

Tess na popíchnutí nereagovala, ačkoli to byla pravda – s návrhem skutečně přišla kmotra. Tess ho spontánně přijala a čím víc o něm přemýšlela, tím víc se jí zamlouval. Copak lidé z měst nezačali po pandemii prchat na venkov? Není tam život příjemnější než ve velkoměstech?

„Bláznivá Luna,“ zavrčel otec.

„To není fér, tati. Luna je báječná. Měli jste ji s mámou přece moc rádi, byli jste nejlepšími přáteli.“

Tess si připomněla, jak Luna přijela do Brisbane strávit u Adélina lůžka poslední, nejbolestnější týdn. Neúnavně se v péči střídala s Craigem a Tess.

Během těch dnů si Tess vysvětlovala otcovo napětí z přítomnosti Luny jako pochopitelný projev hlubokého osobního žalu, kdežto nyní si tím už nebyla tak jistá. Tak jako tak nemíní vyzvídat. Ona přijme Lunu bez výhrad, tak jako máma.

„Takže se Luna zadarmo usadí na šest týdnů ve tvém bytě v Paddingtonu, a ty odjedeš kempovat v její dodávce v pralesní divočině,“ mračil se otec.

Tess se zatvářila popuzeně. „Prales v severním Queenslandu bych nenazvala pralesní divočinou. A kromě toho Luna žije v domku, ne v dodávce.“

„S hady, netopýry a s bůhvíjakou další havětí.“

Tess se podařilo skrýt nepříjemné zachvění. Doufala, že se ty potvory nedostanou do domu. Nemínila připustit, že jí o životě uprostřed tropického lesa přepadají pochybnosti. Nebude v tak bujném porostu poněkud šero? Patrně jí budou scházet světla od sousedů... jakož i páteční koktejlové večery s kamarádkami, či příležitostné karaoke. Na druhé straně možnost prožít pár týdnů jednoduchým životem Tess pojala jako výzvu, kterou neváhá přijmout – přinejmenším teoreticky. Pro jistotu by si ráda prohlédla aspoň fotografii Lunina domova. Ona jí mobilem poslala pár fotek bytu, jenže Luna se dosud neozvala. Nicméně byla připravena, že obydlí jakkoli malé a vzdálené od civilizace jí poskytne příjemné pohodlí, tak jako kdysi Lunin hausbót nebo obytná dodávka.

„Luna žije v lese téměř deset let,“ připomněla dotčeně otcí.

„Živila se ostružinami a podivnými houbami,“ odfrkl otec.

Tess ignorovala jeho opovržlivý tón. „Je ve své svatyni, jak tomu místu říká, absolutně spokojená.“

„Tak proč najednou potřebuje jet do Brisbane?“

„Neřekla bych, že to zrovna *potřebuje*.“

Když Luna navrhla, aby si s Tess na nějaký čas vyměnily bydlení, zmínila především výhody pro Tess. Napadlo ji to během dlouhého telefonního rozhovoru, kdy si Tess stěžovala na chování šéfa a čím dál větší nespokojenost v práci.

„Nevím, co se to se mnou děje,“ posteskla si. Mizerné rozpoložení pramenilo z problémů v práci, možná bylo důsledkem pandemie, změny klimatu nebo Joshovy vášně vydělávat balíky peněz a vzápětí lehkovážně rozházet.

„Snad by ti prospělo nějaké volno, aby ses zklidnila a dala se dohromady,“ navrhla Luna přátelsky. „Nechceš přijet na čas sem do Tablelands?“

Nabídka Tess okamžitě nadchla. Už se viděla v nádher-
ných pralesních končinách. Bude meditovat, přehodnoco-
vat životní cíle a priority; v jiném prostředí načerpá svěží
inspiraci.

Po pár dnech Luna zavolala s návrhem, že by si s Tess mohly na několik týdnů vyměnit byty. Tess by možná odmítla, přišlo jí to trochu příliš, kdyby si nepřipomněla jeden z posledních rozhovorů s matkou.

V tiché ložnici se zataženými závěsy... máma hubená a bledá, jen v očích jí jiskřilo...

Nemusíš se držet jen bezpečného zázemí, Tess. Poslechni Lunu. Odjakživa byla odvážnější než já.

Ano, ano, máma měla pravdu. Až dosud Tess plula životem jako v říčním proudu a zastavila se tam, kam ji zanesl – ať už šlo o zaměstnání, způsob života, vztahy. Cítí, že nadešel čas, aby svá rozhodnutí důkladně zvážila. A není snad klidné místo uprostřed lesů ideální?

„Pobyt v Brisbane Luně umožní setkat se s lidmi ze své branže,“ opakovala otci Lunina slova. „Vyrábí úžasné šperky. Jistě by se ve městě mohla v mnohém inspirovat.“

„K tomu snad slouží internet,“ brblal otec.

„Nevím, jestli má internet. Pochybuju, že by tam signál dosáhl.“

Otec se zatvářil nevěřícně, pak se udiveně uchechtl. „A jak si bez internetu poradíš ty?“

KAPITOLA 2

Co jsem provedla?

Luna Chanceová si nikdy nestěžovala. Práce šperkařky ji naplňovala, ačkoli někdy přežívala na hranici bídy, místo aby dala na rady přátel a rodiny a našla si jistou práci učitelky výtvarné výchovy. Stejně tak nelitovala, že se rozhodla zůstat svobodnou matkou, obzvlášť když s bývalými milenci – přinejmenším s několika z nich – udržovala nadále přátelské kontakty.

Chápala, že mnozí nahlíželi na její životní styl jako na poněkud nekonvenční, jejich úsudky či odsudky ji nezajímaly. Za nejúžasnější považovala báječný, i když prostý život v malém domku uprostřed pralesa.

Dnes se Luna jako obvykle probudila za úsvitu. Cítila podivný neklid – patrně ještě nepominuly emoce z těžkého snu.

Otráveně natrásla polštář a překulila se na druhý bok, aby zaplašila rušivé myšlenky a vtírající se pochyby.

Nevycouvá. Všechno dopadne dobře.

Z nezastřené okna se Luně nabízel pohled do průzračného slunečného rána, na terasu, kde na zábradlí posedávalo hejno pěnkav, na trávníku za ním klokan pademelon pátral pod hřebíčkovcem po spadlých plodech.

Výhled do překrásné přírody Lunu vždycky uklidnil, dnes ráno však kouzlo nepůsobilo. Marně se snažila setřást děsivý sen, ve kterém se jí řízení vozu vymklo kontrole.

Navzdory veškerému úsilí nedosáhla na pedál brzdy a volant se zasekl. A Lunini spolucestující – zrovna Adele, Craig a Tess Drinkwaterovi – hystericky ječeli hrůzou.

Díkybohu se probudila dřív, než se vůz zřítíl z útesu nebo skončil v moři.

Svíravý pocit však zůstal.

Nakonec přivítala, že se jí konečně nezdálo o Ebony. Dcery, které s potěšením vzbuzují v matkách pocity viny, bývají nebezpečným zdrojem divokých snů. Ten dnešní v Luně vyvolal trýznivé vzpomínky na poslední týdny Adelina života... a ke všemu i vzpomínky na jejich svatbu před třiceti lety, kdy měla Luna přijmout roli první družičky...

Ne!

Luna si zakázala opět vkročit na mnohokrát prošlapanou stezku.

No tak, Luno, seber se.

Děsivé sny nebývají výjimečné, čas od času pronásledují každého. Nečetla někde, že odrážejí komplikovanou životní situaci? Luna je prostě trochu nervózní z nadcházející výměny bydlení s Tess.

Rozhlédla se po místnosti, navržené s citem tak, aby vyhovovala jejímu osobitému vkusu; pak upřela pohled do zeleně obklopující obydlí – vysoké stromy s rovnými kmeny, sytě zelené polštáře mechu, bujné liány ovíjející větve okolních dřevin. Skutečně míní svou svatyni, byť na pouhých šest týdnů, opustit?

Stačilo připomenout si rozhovor s Tess. Zoufalý tón a nelíčené nadšení pro Lunin nesmělý návrh. Odpověď byla jasná.

Kromě toho Luna znala Tessinu vášeň pro cestování, kterého se dívka musela v době matčiny nemoci vzdát. Pak propukl covid a život se téměř zastavil. Ale především nezapomínala na slib drahé přítelkyni, když v jejích posledních týdnech trávila u jejího lůžka veškerý volný čas.

Craiga moje smrt zlomí, Luno, slib mi, že dohlédneš na Tess.

Při vzpomínce na ta slova jí do očí vstoupily slzy. Vzala na sebe ten závazek. Tess je bezradná, neví, co se životem.

Souciténé přikyvování nemá smysl, je třeba navrhnout něco praktického.

Vlastní starosti Lunu pochopitelně neopouštěly – problémy s Ebony, která odjela do Paříže, aby byla co nejdál od matky. Takle situace však momentálně nemá řešení.

Návrh na výměnu bydlení s Tess byl nepochybně dobrý nápad. Změna oběma prospěje, kromě toho Luna zrovna dokončila objednávku šperků, kterou potřebuje doručit do Brisbane. Bude mnohem jistější předat zboží osobně než odeslat poštou.

Po těch úvahách Luna vyskočila z postele rozhodnutá a v optimistické náladě. Pobyt na severu ji láká – v jihovýchodním Queenslandu určitě naváže kontakty s umělci ve své branži.

Nápad s výměnou bytu s Tess je vlastně geniální!

Luna sepsala dlouhý seznam záležitostí, které musí vyřídit před odjezdem. Něco zvládne telefonicky. Zavolá Josefovi, aby přivezl další dříví, klempíři Mattovi, aby si našel pár hodin na opravu dešťových svodů na domě. Ostatní vyřídí osobně, což představuje otravnou cestu v rozhrkané dodávce do nejbližšího městečka Burralea.

Nejprve se zastavila pozdravit Clover, majitelku antikvariátu, kde občas dobrovolně vypomáhala. Obchůdek na hlavní ulici se krčil v řadě dalších krámků s barevnou fasádou. Celá ulice připomínala duhu.

Obchod patřil místní anglikánské církvi, která pak zisk z prodeje věnovala potřebným ve své farnosti. Luna sice nechodila do kostela, ale dobrovolná práce ji naplňovala – a navíc si jako první mohla koupit knížky za rozumnou cenu. Takových dobrovolníků by bylo víc, jenže senioři měli i jiné závazky – hlídali vnoučata, pečovali o staré rodiče, ti čiperní stále cestovali. Zato Luna byla volná a ráda se občas dostala mezi lidi.

„Šest týdnů v Brisbane?“ zvedla Clover, majitelka antikvariátu obočí; ani se nesnažila skrýt rozčarování. Vzápětí leknutím zalapala po dechu. „Snad nejsi nemocná, Luno...“

„Ne, ne, nic takového. Přesto díky za zájem. Jsem v pohodě, jen mi je líto, že dávám výpověď tak nečekaně,“ usmála se Luna omluvně. „Věci se udály hodně rychle...“ Stručně vyložila Clover, o co jde.

Clover, čerstvá šedesátnice, malá a baculatá, se slabostí pro všechny odstíny fialové, se zdvořile usmívala. Šedivý účes měla dnes ozdobený jasně fialovou čelenkou barevně sladěnou s obroučkami brýlí a kompletní outfit doladila zástěrkou s levandulovým a bílým vzorkem.

„Nápad vyměnit si bydlení je moc zajímavý. Pro člověka z města unaveného prací je několikátýdenní dovolená uprostřed lesa ideální způsob na zotavení.“ Pak se nešťastně ohlédla přes rameno k dřevěnému stolu, na němž leželo nejméně pět velkých kartonových krabic naložených až po okraj darovanými knihami.

Lunina práce spočívala v pečlivém roztřídění. „Snad bych se mohla poptat, jestli by mě tady někdo na těch šest týdnů zastoupil,“ napadlo ji, ačkoli si nedělala velkou naději.

„To bych byla moc ráda, Luno. Hodně štěstí. Říkáš, že si měníš byt se svou neteří?“ vyzvíдалa.

„Je to vlastně má kmotřenka.“

„Kmotřenka?“ vyhrkla Clover radostně. Jako oddaná věřící nepochybně přivítala Luninu roli kmotry, přestože si byla téměř jistá, že jí jsou zcela cizí duchovní povinnosti spojené s tímto titulem.

„Jmenuje se Tess,“ řekla Luna.

„Tess... To si snadno zapamatuju.“

Vtom se ozval zvonek u vstupních dveří a dovnitř se vbelhala známá neupravená postava.

„Ahoj, Jeremy,“ pozdravily příchozího s úsměvem obě ženy najednou.

Starý mládenec Jeremy s prošedivělými vlasy vždy přicházel v otřepaných džínách a omšelém australském vojenském

klobouku jako v uniformě. Přistěhoval se sem ze západní části australské divočiny, aby zbytek života prožil v malém skromném stavení na okraji městečka. Nohy do o svědčily o tom, že strávil většinu života v sedle.

Nyní jen zakaboněně přikývl a odkolébal se do uličky mezi regály knih. Jakoby mimoděk se dotýkal hřbetů svazků, občas jeden vytáhl a nedůvěřivě obracel stránky. Luna i Clover věděly, že bude vybírat donekonečna, především sem totiž chodíval jako do společnosti.

Někdy v obchodě nebyli zákazníci, a tak mu Clover nabídla čaj a sušenky. Poseděli spolu ve starých křeslech u předního okna a hráli se na sluníčku. Jeremy jen zřídka kdy promluvil.

Dnes Clover věnovala pozornost Luně a její cestě do Brisbane. „Měla bych si poznamenat jméno tvé kmotřenky,“ podotkla. Ráda byla informovaná.

„Tess Drinkwaterová,“ řekla Luna.

„Výborně.“ Clover si zapsala jméno do malého notýsku. „Po životě ve velkoměstě si možná oblíbí klidný život v pralese.“

„Snad...“

„No,“ usmála se Clover šibalsky, „jestli bude hledat rozptýlení, může tady za tebe zastoupit.“

„Navrhnou jí to,“ přikývla Luna poněkud nejistě; nechtěla, aby kamarádka žila v přehnaném očekávání. „Netuším, zda má představu, jak zde těch šest týdnů stráví. Je z práce, po pandemii a rodinných událostech hodně vystresovaná a potrvá, než se dá dohromady. Možná bude jen odpočívat.“

„Jistě, jistě,“ pokyvovala Clover hlavou. „Pokud sem ale zajde a sama nabídne pomoc, slibuju, že se zachovám diskrétně.“

Luna se rozesmála. „To ráda slyším.“

Jeremy patrně našel zajímavou knihu, protože seděl ve vzdáleném rohu skrčený na dřevěném štokrleti a četl.

Luna se obrátila k odchodu, Clover však ještě neskončila.

„Promiň, že se ptám, ale co chceš podnikat v Brisbane, Luno?“

„No...,“ na takovou otázku se Luna nepřipravila. Mohla počítat, že se jí známí budou vyptávat.

„Máš tam hodně známých?“ vyzvídala Clover.

„Ani ne.“ *A doufám, že se mi podaří vyhnout se především jednomu z těch mála, co tam znám.*

Je tak hloupé cítit ještě po tolika letech vinu, kdykoli si na toho muže vzpomene...

„Vynasnažím se najít nové kontakty ve svém oboru a uvést své šperky na tamní trh.“

„Hmm... Tak to budeš mít ideální příležitost,“ přikývla Clover.

„Doufám. Však víš – tady toho moc neprodám, turistů je málo.“

„Jo. Všecko kvůli té zatracené pandemii.“

A finančně jsem skoro na dně, dodala Luna v duchu. Přátelé věděli, že si vydělá s bídou na holé živobytí, o penězích však nikdy nemluví. Mrkla na hodinky. „To už je tolik? Musím běžet, jinak nestihnu začátek seriálu,“ vyděsila se.

KAPITOLA 3

„Nechám ti na letišti své auto,“ řekla Tess, když s Lunou probíraly po telefonu poslední detaily cesty. „Žlutý bavorák najdeš snadno. Napíšu ti espézetku a číslo parkovacího místa na letišti.“

„Auto mi nenechávej.“

„Proč?“ vyhrkla Tess trochu rozmrzele.

„Raději zaparkuj doma v garáži, nemám v úmyslu v Brisbane řídit. Však víš... Nejsem na městský provoz zvyklá. A taky nepoletím, ale přijedu vlakem.“

„Aha... No jak myslíš.“

„Uhlíková stopa a pak všechny ty formality...“ poznamenala Luna.

„Jistě. Rozumím.“ Tess najednou pocítila výčitky vůči vlastní bezohlednosti. Její osobní úsilí o záchranu klimatu se omezovalo na kovovou láhev na vodu a v obchodech nepoužívala plastové sáčky. „Já tedy poletím,“ prohlásila.

„Jasně, Tess. Neber má slova jako moralizování.“

„Já vím. Přesto bychom se mohly setkat na letišti v Cairnsu, ale asi –“

„Určitě,“ přerušila ji Luna pohotově. „Vyzvednu tě, posadíme se do příjemné kavárny a doladíme detaily.“

„Dobrý nápad. Díky.“

„A než vyrazíš do hor, můžeš mě hodit na vlakové nádraží.“

Vyrazím do hor... Tess se při představě cesty do neznámého místa, navíc úplně sama, sevřel žaludek. Potlačila strach – na vzrušující dobrodružství se přece od začátku moc těší!

„Není problém. Taky ti dám seznam telefonních čísel, kdybys ve městě něco potřebovala. Najdeš ho na lednici.“

„Díky. Udělám totéž,“ přikývla Luna.

„Pro cestování městskou dopravou využívěj mou kartu,“ vzpomněla si ještě Tess. „Můžeš jezdit se slevou v autobusech, ve vlaku, na trajektech. Ještě ji dobiju, ať vydrží co nejdéle. Jinak je možné doplnit peníze online –“

Luna nesouhlasně zabručela. „Asi to přeháním, ale peníze přes internet nikdy neřeším.“

„Nevadí, kartu ti dobijí i v trafice v Paddingtonu, kousek od bytu. Jsou velice ochotní.“

„Skvělé,“ souhlasila Luna s úlevou. Pak se rozesmála. „Opakuju si, že jedu jen do Brisbane, ne na Měsíc.“

Tess se uchichtla. „Víš, že si říkám totéž?“

„Vážně?“ žasla Luna, jako kdyby si nedovedla představit, že někdo může mít obavy ze života v pralese. „V tom případě potřebujeme obě sebrat hodně odvahy, abychom přežily.“

Josh našel v nabitém pracovním programu čas na Tess až poslední večer před jejím odletem a pozval ji na večeři. Přisvítl ve zbrusu novém stříbrném audi, nablýskaném, až přecházel zrak.

Předváděčka? blesklo Tess hlavou. Při pohledu na chlapecky nadšeného přítele si uštěpačnou poznámku vyčetla.

Zamířili do jeho oblíbeného Eagle Street baru s velkolepým výhledem a vynikajícím menu. Uvedli je ke stolu blízko řeky, odkud vál příjemný lehký vánek, kolem zvolna proplouly jachty. Místo bylo vysloveně dokonalé; purpurový soumrak připomínal závoj protkaný tisíci drahokamy rozzářeného města.

„Dnešek si pořádně užij,“ prohodil Josh při přípitku perfektně vychlazeného šampaňského, „tam, kam míříš, nenabízejí tak výtečné jídlo.“

„Taky si myslím.“ Přikývla, ačkoli ji ta poznámka podráždila. V průvodci si přečetla, že v oblasti Burraley lze navštívit

několik příjemných podniků. Jistě ne tak luxusních jako tehle, no a co?

Nicméně si dnešní večeři jaksepatří vychutná. Vybrala si domácí noky s gorgonzolou a fazolovými lusky, jako dezert limetkový pudink s medem.

Jídlo bylo jako vždy lahodné, a navíc tohle kouzelné umístění stolu... Napadlo ji, zda by se Luně líbilo povečeřet během pobytu v Brisbane v takovéhle luxusní restauraci. Možná by mohla něco v tom smyslu naznačit otcí... Ne hned. Později, až se Luna zabydlí a otcův odtazitý postoj k ní poleví.

„Ještě jsi mi neprozradila, co tam vlastně budeš celých šest týdnů dělat.“

Asi proto, že ses nezeptal. Tess se kousla do jazyka, aby poznámku neřekla nahlas. Joshův vlažný zájem ji upřímně řečeno nepřekvapoval. Už delší dobu má pocit, že ji odsunul do přehlíženého koutu života. V jeho světě se pohybovali pouze klienti, chytrý mobil a aplikace, které mu umožňovaly podchytit nejlukrativnější nabídky, nepropást schůzky nebo prohlídky nemovitostí. Proto byl tak úspěšným realitním makléřem, a proto si tak rozuměl s jejím otcem.

„Nemám konkrétní plán,“ přiznala dost neochotně. Nevýrazný tón vlastního hlasu ji zarazil; na druhé straně, proč se má ambicióznímu příteli svěřovat, že potřebuje čas a prostor, aby si uvědomila, kam chce v životě směřovat, kým vlastně je nebo kým může být, až vystoupí z bezpečné komfortní zóny – z jediného způsobu života, který poznala?

„Po pár dnech se začneš nudit,“ prorokoval Josh.

„To v žádném případě,“ ujistila ho, ačkoli právě takhle možnost ji trápila víc, než si připouštěla. „Je tam kouzelná příroda, budu běhat a zaplavu si v jezerech.“

To jí už Josh nevěnoval pozornost, protože u jednoho stolu zahlédl známý pár. Zamával jim a okamžitě přivolal číšníka. „Přineste, prosím, k tamhle tomu stolu láhev Dom Pérignonu, ano?“

Nejspíš šlo o klienty, na něž chtěl zapůsobit, napadlo Tess. Jak trapné...

„Budeš tam i pracovat, ne?“ zeptal se Josh, jakmile k Tess opět obrátil pozornost.

„Možná. Nejdřív si potřebuju pročistit hlavu a promyslet spoustu věcí. Asi začnu psát blogy.“

„Na koho zacílíš?“

„Tak to nevím. Nezáleží mi příliš, jestli je někdo bude číst. Láká mě forma deníku. Nikdy nevíš... Co když se pustím do psaní knihy?“

„Skutečné knihy?“ Joshe Tessina myšlenka pobavila natolik, že se málem nahlas rozesmál. „A jaký žánr? Turistický průvodce?“

Tess pokrčila rameny. Tahle idea jí přišla na mysl momentálně, dosud o ní vůbec nepřemýšlela. „Román?“ navrhl nesměle.

„Vážně?“

„Proč ne?“ Nebylo jí po chuti, že se Josh tváří tak nevěřícně. „Je to pouhá představa, zatím nemám v rukávu žádný příběh. Odjakživa hodně čtu a píšu, a jestli mě čeká spousta volného času v té poustevně uprostřed pralesa...“ pokrčila rameny. „Uvidíme. Záleží na síle inspirace.“

„Aha. Marně uvažuju, co může člověka v pralese inspirovat k napsání románu,“ usmál se pochybovačně. „Padesát odstínů zeleně?“

„Nech toho,“ pleskla ho žertem přes ruku. „A víš, že by se příběh s takovým názvem prodával v milionech, kdybych vyhověla čtenářskému vkusu? Až se definitivně rozhodnu pro psaní, zvolím krimi.“

„Mrtvola v kompostu tvé kmotry?“

Tess se málem zalkla douškem vína. Na druhou stranu... Není tohle zajímavý motiv? „Díky, Joshi. Připíšu si to do seznamu nápadů,“ usmála se.

On ji už ale opět neposlouchal a zíral na displej telefonu. Tess se zachvěla. Začínalo jí docházet, že tenhle vztah je jen dalším mrtvým bodem v jejím životě.

S Joshem se seznámila na otcově večírku a docela se jí zalíbil. Potěšilo ji, že byli představeni – mladý muž rozdával

úsměvy a nešetřil komplimenty. Jeho zdravé sebevědomí jí imponovalo, sama totiž byla spíše ostýchavá a nejistá.

Nechala věcem volný průběh. Josh získal od otce její telefonní číslo, ale než souhlasila s první schůzkou, musel volat několikrát.

Tess viděla, jak se Josh snaží udělat na ni co nejlepší dojem; následovalo druhé, pak třetí rande. Otec proti její známosti s oblíbeným kolegou nic nenamítal – a popravdě řečeno Tess na jeho postoji ani nezáleželo. S Joshem si rozuměli a přátelství se vyvíjelo k oboustranné spokojenosti. Chodili spolu již téměř pět měsíců, a zatím nepadl návrh, že by spolu bydleli. Pokaždé, když ji Josh vezl domů, bylo jaksi samozřejmé, že se u ní zdrží.

Dnes večer se Josh zamračil, když uprostřed obývacího pokoje spatřil sbalená zavazadla. Ukázal na ně prstem, ale rychle se vzpamatoval a neřekl nic. Usmál se a nasměroval Tess přes chodbu do ložnice.

„Budeš mi chybět,“ poznamenal, když později leželi vedle sebe, a hladil ji po nahém stehně.

Chceš říct, že ti bude chybět sex.

Když teď budou od sebe vzdálení přes celý stát, není marné si některé věci osvětlit.

„O tom dost pochybuju,“ pronesla věcně. „Jsi tak zavalený prací, že pro mě v itineráři stěží najdeš prostor. Dokonce dneska večer mi silně konkuroval tvůj mobil.“

Jako na povel to na nočním stolku zadrnčelo. Tentokrát Josh naštěstí jen mrkl na displej a dál se věnoval Tess. „Především ty bys měla pochopit, že potřebuju tvrdě pracovat a maximálně využít příležitosti. Obzvlášť teď, když se podnikání tak daří.“

Tess potlačila vzdech a navzdory výhradám přikývla. Nechápala nadšení z rozmachu byznysu a uchvácení finančním úspěchem a současně ji závislost na obojím štvala, dokonce deprimovala.

Josh se posadil. „Málem jsem zapomněl... Omlouvám se, ale dopoledne tě na letiště neodvezu.“

Nepřekvapilo ji to. „Máš pracovní schůzku?“

„Jo.“

V tom okamžiku Tess prozřela. Pravdu je třeba vyslovit teď hned.

Správná chvíle nastala už dříve – Josh ji pozval do drahé restaurace, milovali se, ale proč ty falešné ohledy vůči sobě nebo jemu? Upřímnost nade vše.

„Vlastně...“

Josh už byl napůl oblečený, právě sahal po košili, když Tess nervózně polkla. „Chci říct, že bychom měli tenhle můj výlet brát jako...“ hledala výstižný výraz, „... jako že se přestaneme vídat, Joshi.“

Usmál se. „To je snad zřejmé, když tady nebudeš, ne?“

„Myslím tím, že se přestaneme vídat nadobro i po mém návratu. Rozejdeme se.“

Zamračil se a s hlavou na stranu se na ni pozorně zadíval. „Naznačuješ, že se se mnou rozcházíš?“

„Přesně tak. Je mi to líto, ale nadešel čas.“ Naštěstí ten ortel nezahuhlala, ale vyslovila ho zcela zřetelně, bez emocí.

Josh jen zakroutil hlavou. „Nesmysl, Tess. Mluvíš hlouposti. Jsi z toho svého nadcházejícího dobrodružství vykořeněná.“ V klidu si zapínal košili.

„Nejsem. Rozejdeme se.“ Tess přišlo trapné, že řeší jejich vztah nahý, pod prostěradlem. Litovala, že nepříjemný rozhovor nechávala na poslední chvíli.

„Až docestuješ na místo, určitě se zklidníš a změníš názor,“ dodal Josh.

„Nezměním, Joshi. Myslím to naprosto vážně.“

Josh se obul a sebejistě se na Tess usmál. Pak ji zlehka políbil na tvář a než mu stačila své rozhodnutí vysvětlit, byl pryč.

KAPITOLA 4

Konečně v Cairnsu! Tess většinu letu hleděla nepřítomně do malého kulatého okénka. Šířaly ji myšlenky na hlasovou zprávu, kterou poslala Joshovi z letiště v Brisbane – zvolila tuhle neobvyklou formu rozloučení, protože je jistě příliš zaneprázdněný, než aby přijal hovor.

Po jeho odchodu předešlý večer nemohla usnout, stále dokola si vyčítala, že se nevyjádřila důrazněji, aby vzal jejich rozchod vážně. Nyní si velmi zřetelně uvědomovala občasné pochybnosti. Jako kdyby jí vnitřní hlas našeptával nepříjemnou skutečnost, že jejich vztah pro Joshe neznamenal víc než další z obchodních strategií, zjemněnou trochou romantiky.

Její chyba, měla mu to říct dříve. Co z toho, že se jí Josh líbil, byl příjemným společníkem? V poslední době stále výrazněji cítila povrchnost jejich vztahu. Dokonce i při milování jako kdyby byl myslí u svých zisků.

Otcí se její rozhodnutí nebude vůbec líbit. Vytknul jí lehkovážnost ohledně výměny bytu s Lunou a rozchodem s Joshem jen přileje oleje do ohně.

V průběhu letu ji však netrápily jen myšlenky na Joshe. Větší starost jí působil fakt, že vůbec nepromyslela, co v té divočině podnikne. Neměla si poznamenat pár cílů a závazků, na nichž bude pracovat, aby volný čas co nejlépe využila? Odjíždí naprosto nepřipravená, roztěkaná. Chce psát knihu! Bože, jak je naivní! Nikdo se nestane spisovatelem ze dne na den. Lepší bude zabývat se tím, s čím má zkušenosti. Pokud bude v Lunině domě fungovat wi-fi, může využít mobil,

v opačném případě najde příjemnou kavárničku ve městě. Zdokonalí své webové stránky, inzerce na sociálních sítích, spojí se s klienty.

Znepokojivé myšlenky a starosti našťestí pominuly, jen co letadlo dosedlo na přistávací dráhu v Cairnsu.

Je na místě a není cesty zpátky.

V první řadě si během pobytu uspořádá nové zkušenosti a zážitky. Pročistí mysl a otevře se všemu novému; přestane lpět na zaběhaných způsobech a zavrhnout sebemenší změnu.

Kráčela rušným terminálem a cítila se mnohem líp. Vyzvedla zavazadla a vyšla z letištní budovy. Uff! Konečně mohla sundat otravnou covidovou roušku. A to už zahlédla, jak jí mává vysmátá Luna. Od posledního setkání se vůbec nezměnila – drobná, štíhlá, dlouhé prošedivělé, kudrnaté vlasy jí splývaly do poloviny zad. V obdivuhodně hladké, nenalíčené tváři jiskřily světle šedé oči. Na sobě měla vybledlé džíny a pomačkanou světlou pruhovanou lněnou tuniku. Navzdory ledabylému outfitu působila dokonale, zkrášlená šperky ze skla a porcelánu – nepochybně vlastní výroby. Bohémský vzhled rušila snad jen malá kožená taštička přes rameno, jakou si lidé cestující do zahraničí pořízují na pas a další doklady.

„Tess, drahoušku!“ objala Luna svou kmotřenku. Náhlý pocit bezpečí a blízkosti v ní opět probudil vzpomínky, jakou jí byla Luna oporou, když se otec po matčině smrti ztrácel v hlubokém žalu.

Vybavila si bezútešné odpoledne, kdy s Lunou proseďly hodiny v parku na lavičce pohroužené do mučivého zármutku. Současně jí vytanuly na mysl i příjemnější zážitky. Jednou Luna například pronajala pitoreskní haus-bót. Na stísněné palubě se uvelebily obě matky s dcerami, všechny popíjely víno – Ebony bylo tenkrát už osmnáct, Tess byla kapánek mladší. Plavidlo se za měsíční noci pohupovalo na klidné hladině řeky Noosa, Adele pobrnkávala na kytaru.

Nyní Luna uchopila Tess za ruce, odstoupila o krok a prohlížela si ji. „Vypadáš unaveně, děvče. Ta bledost nepatří

pouze ke tvému keltskému původu, vid'? Skutečně potřebuješ důkladný odpočinek.“

„Taky že se těším! Ale jinak jsem naprosto v pořádku, Luno.“

„To ráda slyším. Jsi krásná – pochopitelně po mámě. Pobyt nahoře v kopcích ti vrátí sílu,“ mávla Luna rukou ke zvedajícímu se temně zelenému horskému hřbetu ostře kontrastujícímu s blankytnou oblohou. „Na čistém vzduchu získáš svěží barvu.“

Tess se usmívala, radostně vzrušená představou dobrodružství v zeleni.

„A jak se vede tobě? Co Ebony?“ zeptala se.

„Mně se vede stále velmi dobře, Tess. Jsem zdravá a neležím,“ prohlásila Luna. Tess přesto neunikl stín, který jí přelétl přes tvář. „Ebs se vrátila do Francie. Dokážu si představit, že si pařížský život jaksepatří vychutnává.“

„Dítě štěstěny.“

„To ano,“ přitakala Luna a překvapivě rychle obrátila téma k praktickým věcem. „Můžu ti pomoci se zavazadly?“

„Díky, není třeba. Nechám je na vozíku.“

Luna si pobaveně prohlížela dva ohromné kufry a nacpanou kabelu přes rameno; Tess se naopak domnívala, že balila celkem skromně vzhledem k šestitýdennímu pobytu v pralesní končině, kde ji můžou zaskočit rozmary počasí. „Vejdou se do auta?“ zeptala se Tess trochu ustaraně, když viděla Lunin pohled.

„Bez problému. Pojď, předvedu ti ho – parkuju tamhle,“ kývla hlavou. Vyšly do oslňujícího slunečného dne. Tess zahltil příval tropického horka a vlhkosti, po zádech jí stékaly potůčky potu. Až nyní si uvědomila, jak daleko na sever se vydala.

Luna ji vedla přes přechod pro chodce a zastavila se u téměř nového nóbl SUV.

„Pěkný auták,“ prohodila Tess uznale a dost překvapeně. Představovala si, že Luna přihrčí něčím starým a malým.

„Sousedův,“ usmála se Luna zdrženlivě. „Je moderní, silný, s automatickým řazením. Napadlo mě totiž, že pro tebe bude

snazší vyjet nahoru něčím silnějším. Gilles je v dost příkrém terénu a fouká tam, navíc moje dodávka je rachotina s ruční převodovkou.“

Ruční převodovka! Tess se sevřely útroby. Proč se Luny nezeptala dřív na tuhle pro ni podstatnou drobnost! „Ruční – to je s řadící pákou a spojkou?“

„Jak jinak?“ Luna se najednou lekla. „Proboha, až teď mi došlo, že jsi zvyklá na automat. Ale zvládneš to, víd’?“

„No... Asi ano, ale chvíli to potrvá.“ Tess si už jen matně vzpomínala, jak jí otec dával lekce. Je tomu téměř deset let, kdy poprvé usedla za volant. Jeli na farmu jeho kamaráda, kde nebyl vůbec žádný provoz. „Určitě se do toho zase dostanu,“ doufala.

„To víš, že ano. Je to, jako když jedeš na kole.“

„Asi jo.“ Tess věděla, že změna bydlení a životního stylu pro ni bude docela perná zkouška, jen nečekala, že první test ji bude čekat hned na letišti. Přesto ocenila, že jí Luna usnadnila první cestu. „Od souseda je velkorysé gesto půjčit auto úplně cizímu člověku.“

„Adam je velice nápomocný. Navíc jsem ho ubezpečila, že jsi zodpovědná.“ Dálkovým ovladačem otevřela dveře kufru, aby Tess naložila zavazadla. Uvědomila si, že napětí, které ji tížilo od odletu z Brisbane, povolilo a má docela radostnou náladu. *Vydáváš se vstříc novým zážitkům – a to je v naprostém pořádku.*

„Zatím ještě můžu řídit,“ navrhla Luna, „Cairns dobře znám.“

„Fajn.“

„Nezajedeme do přístaviště? Jsou tam příjemné kavárničky, restaurace...“

„Tak jo,“ souhlasila Tess.

Za čtvrt hodiny už seděly u stolku na malé terase z dřevěných palubek, vedle úzkého potůčku zvaného Chinaman's Creek. Od moře příjemně foukalo, když si pochutnávaly na lahodném předkrmu.

Tess měla nádherný výhled na kotvící jachty a rybářské čluny, v pozadí se zvedal majestátní horský masív. Jak byla včera večer v luxusní restauraci naivní, když si myslela, že Luně takový podnik vyrazí dech!

„Čemu se usmíváš?“ zeptala se Luna.

„Vlastní nevědomosti. Exotické kouzlo Cairnsu jsem silně podceňovala.“

Luna stiskla Tess ruku. „Možná se do divokého severu zamiluješ, tak jako kdysi já.“

„Kdoví... A já doufám, že si návrat do Brisvegas jaksepatří užiješ.“

„To víš, že jo. Každou hodinu naplním velkolepým zážitkem.“

Číšník přinesl hlavní chod a ženy se s chutí pustily do výběru nejlepších salámů, šunky a oliv. Při tom dál probíraly věci týkající se pobytu v nových domovech.

Obě zásobily ledničky základními potravinami minimálně na dva dny. Luna seznámila Tess s různými komunitními spolky v Burralei, které navštěvovala – pěvecký sbor, charitativní knihkupectví, filozofický spolek, zahradnický klub. „Možná tě takové aktivity nezajímají, ale pověděla jsem jim o tobě, a kdykoli budeš vítána. Nechala jsem ti všechna kontaktní telefonní čísla.“

„Díky.“ Pokud se Tess obávala izolace a nudy, docela ji ten výčet možných aktivit překvapil. „Na společenské vyžití jsem dosud nemyslela,“ naznačila. Jako hlavní cíl si kladla naučit se meditovat. „Jak tě tak poslouchám, pocity osamění jsi každopádně netrpěla. Já v Brisbane žádné spolky neznám, ačkoli nepochybuju, že se tam lidé s podobnými zájmy také scházejí.“

„Při zaměstnání na takové aktivity ani nemáš čas,“ podotkla rozumná Luna.

„Vlastně ano, mám pro tebe tip,“ vzpomněla si Tess. Mluvila jsem s Jackie, majitelkou dárkového obchodu na ulici Latrobe Terrace. Ráda by si tvé šperky prohlédla. Připsala jsem její telefon do seznamu.“

„Skvělé. Díky.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Život je změna.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.